

Ma, kar piha burja, tudi nam modemi ne laufajo

Aljoša Kosor,

direktor podjetja Epiko in zunanji sodelavec tehničnega oddelka žiriranja SOF-a

Odtehtalo je nekajdnevno druženje v sproščenem okolju vrhunskih kreativcev in odlične ekipe organizatorjev, odtehtale so burne, duhovite in vsebinske razprave med žiranti.

Moja zgodba z žirirnimi napravami se je začela pred nekaj manj kot 23 leti. Na sejmu elektronike sem razstavljal svoj prvi izdelek, in sicer izpisovalec čekov. Danes sploh ni enostavno razložiti, kaj to v resnici je, v tistem času pa smo s pisanjem čekov na blagajnah izgubljali kar precej časa in živcev in naprava je velika obetala. Sestavljena je bila iz majhne tipkovnice z zaslonom in mini tiskalnika, ki je ček v trenutku lično izpisal.

Pa k meni pristopi uglajen gospod, mi takoj razloži, da ga tiskanje čekov ne zanima, da pa potrebuje glasovalne naprave za oglaševalski festival in da se mu zdi moja tipkovnica primerno izhodišče za to, kar išče. Po prijetnem pogovoru izvem, da je to g. Jure Apih, festival pa prvi Golden Drum, takrat Zlati Boben. Izvem tudi, da je časa nekaj več kot tri tedne in ... sprejem izziv.

Če danes pomislim na časovne in vse druge tehnične

pogoje, ki so takrat veljali, si lahko rečem samo, da sem bil pač mlad in zaletav, obenem pa sem takrat spoznal, da imajo dnevi tudi noči in se lahko po potrebi ali nuji precej podaljšajo.

V treh tednih nam je z nekaj sodelavci uspelo izdelati strojno in programsko opremo za tako imenovane žirele in napisati program za osebni računalnik.

V tistem času je bil brezžičen samo radio, tako da je bila prva glasovalna naprava sestavljena iz petnajstih precej okornih tipkovnic in približno tristo metrov kabla. Prostor za žiriranje je bil prepleten s kablji, tako da je gibanje po prostoru zahtevalo nekaj dodatne spretnosti. Tudi brez tehničnih težav ni šlo, a žiriranje smo uspešno speljali do konca.

V prvih letih so nas pogosto presenečale nepredvidene situacije in težavice. Opisal bom samo eno: Žiriranje je potekalo v Grand Hotelu Emona (danes Bernardin). Naprave so povezane, žirija se namesti in začnemo. Pa se nobena od naprav ne odzove! Predsednik žirije odredi kratko pavzo. Pregledujem kable, povezave, naprave in vse je v najlepšem redu. Pa pride mimo dežurni električar in pravi: »Ma, kar piha burja, tudi nam modemi ne laufajo ...« Nekaj z ozemljitvijo pač, pa smo počakali, da se je burja polegla.

Nekaj let pozneje sem dobil ponudbo še za SOF in zgodba dveh festivalov se nadaljuje vse do danes. Vmes smo nekajkrat posodobili žirirne naprave, danes imamo enostaven in zanesljiv brezžični sistem, času in prič-

kovanjem primerno. Vseeno pa bi poudaril, da elektronsko žiriranje ni tako trivialno, kot se na prvi pogled zdi!

Kmalu sem ugotovil, da sta festivala samo dva, da je z vzdrževanjem programske in strojne opreme kar nekaj dela in stroškov, da je odgovornost kar velika in se spraševal kako (če sploh) naprej.

Odtehtalo je seveda nekajdnevno druženje v sproščenem okolju vrhunskih kreativcev in odlične ekipe organizatorjev, odtehtale so burne, duhovite in vsebinske razprave med žiranti. In v teh dvajsetih letih se je skozi številne žirije res sprehodila skoraj vsa smetana slovenskega oglaševanja.

Škoda, da zaradi etike pestre zgodbe pač ostajajo v prostoru za žiriranje, moja zgodba z žiriranjem pa se nadaljuje.